

Arrest

nr. 60 673 van 29 april 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 16 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 november 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. HOOYBERGHS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS HABA, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt:

"In uitvoering van artikel 11, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van de genaamde (A.S.), geboren te (...) op (...), van Russische nationaliteit, verblijvende te (...) toegelaten tot verblijf op basis van artikel 10 van de wet, op

Reden van de beslissing :

De betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoege werd (art. 11, § 2, eerste lid, 2° van de wet):

Uit gegevens verstrekt door de vreemdelingendienst van de gemeente Beerse dd. 19 november 2011 blijkt dat betrokkene zonder echtgenoot komen wonen is in de gemeente.

Uit gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene sedert 4 oktober 2010 in (...) woont, terwijl haar echtgenoot de heer (B.V.N.) in (...) verblijft.

Betrokkene staat in het Rijksregister op het nieuwe adres ingeschreven bij een andere persoon."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"SCHENDING VAN ARTIKEL 11 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, EN SCHENDING VAN DE MOTIVERINGSPLICHT ALS ALGEMEEN BEGINSEL VAN BEHOORLIJK BESTUUR.

Eerste onderdeel.

De bestreden beslissing is een "beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten". De rechtsgrond waarvan in de bestreden beslissing melding wordt gemaakt, is artikel 11 § 2, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna vermeld als "Vreemdelingenwet"). Dit artikel stelt het volgende: (...).Paragraaf 1 van het artikel behandelt gevallen waarin het verblijfsrecht kan worden geweigerd, paragraaf 2 gevallen waarin het verleende verblijfsrecht kan worden beëindigd. Aan verzoekster werd een verblijfsrecht verleend in toepassing van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Dit wordt expliciet vermeld in de bestreden beslissing. In die omstandigheden — het verblijfsrecht werd reeds verleend — kan het verblijfsrecht worden beëindigd, maar kan het onmogelijk nog worden geweigerd. Ook de motivering in feite is opgebouwd alsof de beslissing een beëindiging van het verblijfsrecht betreft (en geen weigering). Nochtans is de bestreden beslissing een beslissing tot weigering van verblijf (en niet tot beëindiging van het verblijf). De motivering draagt de beslissing dus niet. Zij verantwoordt geenszins waarom een beslissing tot weigering van verblijf opzichts verzoekster werd genomen. Opdat aan de motiveringsplicht wordt voldaan, dienen de motieven kenbaar, juist en draagkrachtig te zijn en de beslissing effectief rechtens te kunnen dragen en verantwoorden. De ingeroepen motieven moeten in feite en in rechte aanwezig zijn, pertinent zijn en de beslissing kunnen verantwoorden. Dit is, zoals hierboven aangetoond, niet geval. De motieven zijn niet draagkrachtig.

Tweede onderdeel

De beslissing beroept zich op artikel 11 § 2, eerste lid, 20 van de Vreemdelingenwet. Het tweede lid van vermeld artikel 11, § 2 stelt dat een beslissing die steunt op artikel 11 § 2, eerste lid, 10 tot 3° enkel kan getroffen worden tijdens de periode dat de vreemdeling is toegelaten tot een verblijf voor beperkte duur. Welnu, de bestreden beslissing vermeldt op geen enkele wijze of verzoekster, op het ogenblik van het nemen van de beslissing, (nog) verkeerde in een periode van verblijf voor beperkte duur. Aangezien dit een noodzakelijke voorwaarde uitmaakt om toepassing te kunnen maken van artikel 11 § 2, eerste lid, 10 tot 3°, dient de situatie van de betrokken vreemdeling hieraan getoetst te worden. Dit is duidelijk niet gebeurd in het geval van verzoekster. Aldus schendt de genomen beslissing artikel 11 § 2 van de Vreemdelingenwet en is zij niet afdoende gemotiveerd.

Derde onderdeel:

Benevens artikel 11 Vreemdelingenwet vermeldt de bestreden beslissing als rechtsgrond artikel 26/3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna vermeld als 'Vreemdelingenbesluit'). Dit artikel werd in zijn huidige omschrijving ingevoegd bij artikel 1 van het Koninklijk Besluit van 26 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S., 28 september 2010), met ingang van 8 oktober 2010. Dit artikel 26/3 Vreemdelingenbesluit stelt het volgende: "Vormt een voldoende huisvesting in de zin van de artikelen 10 en 10bis van de wet, de huisvesting die, voor de vreemdeling en zijn familieleden die zich bij hem willen voegen, voldoet aan de elementaire vereisten van veiligheid gezondheid en bewoonbaarheid in de zin van artikel 2 van de wet van 20 februari 1991 houdende wijziging van de bepalingen van het Burgerlijk Wetboek inzake huishuur. Om te bewijzen dat hij beschikt over een in het eerste lid bedoelde huisvesting, maakt de vreemdeling het bewijs van het geregistreerde huurcontract van de woning die hij huurt als hoofdverblijfplaats, of van de eigendomstitel van de huisvesting waar hij woont over. Het bewijs van voldoende huisvesting zal niet aanvaard worden als de huisvesting onbewoonbaar verklaard werd door een daartoe bevoegde overheid". Het moge duidelijk zijn dat dit artikel geen enkele relevantie heeft in de bestreden beslissing.

Vierde onderdeel

Uit de stukken die verzoekster voorlegt (stukken 4 & 5) blijkt duidelijk dat zij de echtelijke woonst te Wervik verlaten heeft omwille van het intrafamiliaal waarvan zij het slachtoffer geworden was. De echtgenoot van verzoekster wordt hiervoor vervolgd en werd gedagvaard voor de correctionele rechtbank. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft op geen enkele wijze rekening gehouden met deze omstandigheden. Nochtans bepaalt artikel 11, § 2, in fine Vreemdelingenwet dat “De minister of zijn gemachtigde houdt in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die het huishouden verlaten hebben en bescherming nodig hebben. In deze gevallen zal hij de betrokken persoon op de hoogte brengen van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf op basis van het eerste lid 1°, 2° of 3°”. Deze bepaling werd niet nageleefd. Evenmin werd gemotiveerd waarom de gemachtigde van de staatssecretaris hiervan zou kunnen afwijken.”

2.1.2. In een eerste onderdeel betoogt verzoekster dat haar verblijfsrecht niet meer kon worden geweigerd, doch enkel kon worden beëindigd omdat haar al een verblijfsrecht werd verleend. Artikel 11, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat: *“De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in één van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven: (...); 2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven.”*

In casu werd aan verzoekster geheel overeenkomstig de wettelijke bepalingen een bijlage 14ter afgeleverd. De bijlage 14ter wordt afgeleverd indien een einde wordt gesteld aan het tijdelijk verblijf van een gezinshereniger met een niet-EU onderdaan in onbeperkt verblijfsrecht indien de gezinshereniger: niet meer voldoet aan de voorwaarden van zijn verblijf, geen gezinsleven meer onderhoudt met de niet-EU onderdaan of een huwelijk/samenlevingscontract heeft gesloten met een andere persoon. Verzoeksters betoogt zelf “Ook de motivering in feite is opgebouwd alsof de beslissing een beëindiging van het verblijfsrecht betreft” zodat haar kritiek niet ter zake dienend is.

In een tweede onderdeel houdt verzoekster voor dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd dat verzoekster op het moment van de bestreden beslissing nog verkeerde in een periode van wettelijk verblijf van beperkte duur. Ook hier kan verzoekster niet gevolgd worden. Immers, in de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk verwezen naar het verblijf van verzoekster: *“In uitvoering van artikel 11, §2 (...) wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van de genaamde (A.S.), geboren te (...) op (...), van Russische nationaliteit, verblijvende te (...) toegelaten tot verblijf op basis van artikel 10 van de wet.”*

De kritiek in het derde onderdeel aangaande de verkeerde toepassing van artikel 26/3 van het vreemdelingenbesluit is niet dienend. Verzoekster is op de hoogte van de reden die een einde stelt aan haar verblijf op grond van artikel 11, §2 van Vreemdelingenwet. Dit blijkt zeer duidelijk uit de inhoud van haar verzoekschrift.

Tenslotte betoogt verzoekster in het vierde onderdeel van haar eerste middel en in haar tweede middel dat zij het slachtoffer is geworden van intrafamiliaal geweld door haar echtgenoot. Zij herhaalt de kritiek in haar tweede middel, zodat het vierde onderdeel van haar eerste middel in het tweede middel wordt besproken.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“SCHENDING VAN DE ZORGVULDIGHEIDSPlicht ALS ALGEMEEN BEGINSEL VAN BEHOORLIJK BESTUUR. Zoals hoger vermeld onder het vierde onderdeel van het eerste middel bepaalt artikel 11, § 2, in fine Vreemdelingenwet dat (...). Aan verzoekster is op geen enkele wijze de kans gegeven om hieromtrent toelichting te geven of nadere gegevens te bezorgen. Aan verzoekster was slechts een tijdelijk verblijfsrecht voor de duur van 1 jaar toegekend. Haar elektronische vreemdelingenkaart was geldig tot 16 februari 2011. De bestreden beslissing beëindigt zonder meer het verblijfsrecht van verzoekster, nog voor het verstrijken van de geldigheidsduur van haar verblijfskaart, terwijl haar op geen enkele wijze de kans wordt gegeven om de reden van het verlaten van de echtelijke woonst toe te lichten. Hierdoor heeft de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig gehandeld en is hij kennelijk onredelijk geweest.”

2.2.2. Verzoekster verwijst naar stukken, die bij het verzoekschrift zijn gevoegd, doch die zich niet in het administratief dossier bevinden. De gemachtigde kon met deze informatie dan ook geen rekening houden. Verzoekster heeft de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op geen enkel ogenblik in kennis gesteld van het intrafamiliaal geweld. Van verzoekster kan een minimum aan medewerking worden verwacht, niet in het minst wanneer de informatie determinerend kan zijn voor haar verder verblijf. Waar verzoekster van mening is dat de verwerende partij diende te motiveren waarom zij van mening is dat het niet zou gaan om huiselijk geweld wijst de Raad erop dat nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt als zou verzoekster de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing in kennis hebben gesteld van het feit dat zij slachtoffer is van huiselijk geweld, zodat het de verwerende partij niet kan verweten worden hiermee geen rekening hebben gehouden of ook niet ten kwade kan worden geduld dienaangaande niet gemotiveerd te hebben. Door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid werd geenszins het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringbeginsel geschonden. Door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid werd geheel terecht een beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 14ter) genomen. Verzoeksters beschouwingen missen feitelijke grondslag en kunnen aan de vaststellingen van de gemachtigde geen afbreuk doen.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC